

Δάφνες και Πικροδάφνες Τζένν Καρέζη

Από την **Ελένη Πετιάση**

Η «υποψία» ότι... όλα αλλάζουν και τίποτα δεν έχει αλλάξει ουσιαστικά στη σύγχρονη Ελλάδα -την Ελλάδα της ενωμένης Ευρώπης- επιβεβαιώνεται περὶτρανα καθώς ξαναβλέπει κανείς το «Δάφνες και Πικροδάφνες» των Κεχαϊδη-Χαβιαρά, είκοσι πέντε χρόνια μετά την πρώτη παρουσίασή του από το «Θέατρο Τέχνης». Ταυτόχρονα διαπιστώνεται, για άλλη μια φορά, το σοφό ένστικτο του Καρόλου Κουν, ο οποίος είχε επισημάνει πως το μήνυμα του έργου δεν περιορίζεται χρονικά και τοπικά, καθώς το πολιτικό στοιχείο περνάει μέσω από τους χαρακτήρες και όχι από ιστορικά γεγονότα.

Και να που εν έτει 2004 «το παράλογο της κοινωνικής μας δομής» και οι εγχώριες επιδημίες του παραγοντισμού και της μηχανορραφίας παραμένουν αμείωτες, καθιστώντας αυτό το εξαιρετικό κείμενο ιδιαίτερα επίκαιρο.

Οι δύο σημαντικοί μας συγγραφείς στήνουν το προεκλογικό τους αλισβερίο στην Τρίπολη της δεκαετίας του '70, καταγράφουν υπο-

δειγματικά τη μικροδομή του επαρχιακού μικροαστισμού, ξεσκεπάζουν με ωμότητα αλήθειες για τις οποίες κρυφά ντρεπόμαστε.

Ηρώες είναι τέσσερις κομματάρχες, παρακαθήμενοι της εξουσίας, που αναλώνονται σε δόλιες παρασκηνιακές δραστηριότητες. Ανθρωπάκια δίχως πρόσωπο, υποταγμένα στη μοίρα της αφάνειας, ονειρεύονται τη στιγμή που θα κατακτήσουν δόξα και δύναμη. Η

στιγμή θα έρθει χάρη σε κάποιες ερωτικής φύσεως φωτογραφίες που ενοχοποιούν τους βουλευτές και εμπλέκουν τους ίδιους σε ένα ιλαροτραγικό γαϊτανάκι φαντασιώσεων, εκβιασμών ή και συμμαχιών με τους αντίθετους ιδεολογικούς συνδυασμούς, προκειμένου να υπηρετηθεί το προσωπικό τους συμφέρον. Ωστόσο, σε τούτο το φαύλο μαραθώνιο, όπου όλοι είναι θύτες και θύματα ταυτόχρονα, τα νήματα

κινεί μια γυναίκα, σκηνικά απούσα, όπως και σε πολλά άλλα έργα των Κεχαϊδη-Χαβιαρά.

Ηθικός ξεπεσμός σε όλο του το μεγαλείο σ' ένα ηθογραφικό θέατρο που απαιτεί γερές, ξεκάθαρες ερμηνείες. Ο Κώστας Καζάκος (Κώστας) διαθέτει το υποκριτικό οπλοστάσιο για να ανταποκριθεί στις ανάγκες του ρόλου του. Λιτός και άμεσος, χωρίς φτιασίδια, ηγείται σ' αυτή την παρτίδα πινγκ πονγκ, γίνεται ο μάστορας στρατηγικής που πέφτει στην παγίδα της. Αντίθετα η «μεταμφίεση» του Θάνου Καληώρα (Βασίλης) σε λαϊκό παραγοντίσκο (ιδιαίτερα το εμφανώς ψεύτικο μουστάκι του) υπονομεύει την πειστική διαγραφή του ρόλου του. Ο Γιάννης Μόρτζος (Τάσος), που υπογράφει και την ευθύγραμμη σκηνοθεσία, είναι απολαυστικός αλλά υπερτονίζει τις εξάρσεις του χαρακτήρα που υποδύεται. Ο Γιάννης Καρατζογιάννης, ως δουλικός υπηρέτης της ίντριγκας, ερμηνεύει με απλότητα τον μειωμένης ευφυΐας Αλέκο ο οποίος, μαζί με τους συμπαίκτες του, παραμυθιάζεται πως αποτελεί «σπίριγμα του κοινοβουλευτισμού».

Ο Φαίδων Πατρικαλάκης «σερβίρισε» τα πολιτικά μαγειρέματα σε μια τυπική επαρχιώτικη σαλονο-τραπεζαρία και ο Φαίδων Μόρτζος τα συνόδεψε με τα ανάλογα μουσικά ακούσματα.

Κομματάρχες στις συνήθειες πολιτισμένες τους συζητήσεις.

